

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον' ἐν Ἀθήναις,
πὺλ πλουτίζουν οἱ κηφῆνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῶντα τέσσαρα,
Μία νὰ ταιριάζῃ ἑβδόμη λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ο ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἐβδομάδα—μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
κι' ὅταν ἔγω ἐμπνέω —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅταν φύλλο κι' ἂν κρατῇς—δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια,
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἑσῶν φόρων τὴν ἀντάρα —κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει —εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Σεπτεμβρίου εἴκοσι ἑννέα,
σήμερα εἶναι κι' εἶναι τόσα νέα.

Ἀριθμὸς τριάντα ἕξι,
ἄς ἰδοῦμε τί θὰ τρέξῃ.

Προσφώνησις μὲ σοβαρότητα
εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Λοιπὸν καλῶς ὠρίσατε ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν,
μὲ ὅλη τὴ φαμίλια σας μᾶς ἔρχεσθε καὶ πάλι,
μὰ νῦν θὲ ν' ἀκούσετε βασιάνων ἱστορίαν
καὶ σὲ πολὺ χειρότερο θὰ μᾶς εὐρῆτε χάλι.
Καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσετε, ἂν δύο-τρεῖς ἡμέρας
ἐμείνατε ἵστην κἀθαρσιν ἐκ φόβου τῆς χολέρας.

Πολλὸ θὰ σᾶς ὠφέλησαν, πιστεύω, τὰ ταξείδια
καὶ τὰ λουτρά σᾶς ἔκαμαν τριάντα χρόνων νέον,
καὶ τώρα ὅλος ὁρεῖς γυρίζετε ἑστὰ ἰδίᾳ,
πρὸς δόξαν τῶν Ἑλλήνων σας κι' ἡμῶν τῶν Ἀθηναίων.
Ἀλλὰ καὶ ἵστον Καλόνου μας, τὸν φίλτατον ἐκεῖνον,
πιστεύομεν νὰ εἴπατε πολλὰ περὶ Ἑλλήνων.

Ἄν θὰ ἐλθμονήσατε ἑστὸ γλέντι σας θεθαίως
καὶ τόσα δικαιώματα τοῦ εὐκλεοῦς σας κράτους,
καὶ σὺς θὰ ὁμιλήσατε περὶ αὐτῶν γενναίως
εἰς ὅλους τοὺς Φιλέλληνας καὶ Μεγαλειοτάτους,
Ἀλλ' ἂν καὶ δὲν ἡμιλήσατε δὲν μᾶς πολυπειράζει,
ἐμεῖς γὰρ τέτοια πράγματα δὲν βάζουμε μαράζι.

Μάθετε δὲ πῶς εἴχαμε ἑστὸ Φάληρον ἐφέτος
ἐνταυμάσιον βωβὸν ἰλ μὲ τόσας ποικιλίας,
κι' ἐκεῖ ἀκούοντες τὴν Ῥὲν ἀπλήστως καὶ ἀνέτως,
περὶ ἡμῶν ἐκάμαμεν συχνάκις ὁμιλίαις.
Ἀλλὰ κι' ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἑστὰς παραστάσεις πάσας
πιστῶς ἀντεπροσώπευσε τὴν Ὑψηλότητά σας.

Μάθετε ὅτι ἐπῆσαν φωτὰ τ' Ἀνάκτορά σας,
καὶ τί καλά ποὺ ἑστὰ λουτρά τῆς Γερμανίας εἴσθε!
ὅταν ἂν ἐβλέπατε νὰ καίεται ἡμπροστά σας
τὸ εὐαγὲς Ἀνάκτορον, πολὺ θὰ ἐλυπείσθε.
Πλὴν τὴν ἀνθοῦσαν ὄψιν σας ἡ λύπη μὴ θολώσῃ
καὶ τὸ Ταμεῖον σας γι' αὐτὸ λεπτὸ δὲν θὰ πληρώσῃ

Μὰ δὲν ἐκάη, βασιλεῦ, μονάχα τὸ ἑδικό σας,
καὶ μόλις σεῖς ἀφήσατε τὰ Δανικὰ ἐδάφη,
ἐκάη καὶ τ' Ἀνάκτορον τοῦ κραταιοῦ πατρός σας,
ὅπου κανεὶς τὴ μοῖρα σας νομίζει πῶς ἐγράφη
ἀπ' ὅπου καὶ ἂν φεύγετε ἐκεῖ φωτὰ ν' ἀνάβῃ,
καὶ τὴν αἰτίαν δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ.

Μάθετε ὅτι δὲν τολμοῦν οἱ εὐτυχεῖς δημόται
κανένα μαῦρο ροῦχο τῶν ἑστὸ λιακωτὸ ν' ἀπλώνουν,
γιατὶ εὐθὺς νομίζονται μηδενισταί, καὶ τότε
τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ἑστὸ ξύλο τοὺς σκοτώνουν.
Μαῦρο μαντήλι ἂν βαστάς σὲ στρώνουν ἑστὸ κυνήγι,
γι' αὐτὰ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς δὲν ἔμπορεσε νὰ φύγῃ.

Μάθετε πῶς ἀθώωσαν κι' αὐτὸ τὸ Συνοδικάτο,
μάθετε πῶς μᾶς ἔφαγε ἡ βρώμα κι' ἡ σαπίλα,
μάθετε πῶς εὐρίσκεται ὁ κόσμος ἄνω κάτω
καὶ τρέχουν Μαυροβούνιοι μὲ ρόπαλα καὶ ξύλα.
Καὶ τόση τάξις κατ' αὐτὰς ἐπικρατεῖ ἑστὴν πόλιν,
ποῦ βλέπεις ὅλο γύρω σου μὴ φᾶς κανένα βέλι.

Μάθετε πῶς ὠμίλησαν ἑστὸν κύριον Τρικούπη
Οἱ ἔμποροι τοῦ Πειραιῶς, ὁ Χαράτσης, ὁ Δούνης,
ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Φασουλῆς τοῦ ἔγινε κουνουπί,
καὶ τώρα ἐτοιμάζεται νὰ πᾶν καὶ ὁ Ζούνης
νὰ τοῦ εἰπῇ πῶς ἔβαλε καὶ ἑστὴν κοινὸν τράφα φέρον,
καθὼς καὶ περὶ τῶν τριῶν γνωστῶν Αὐτοκρατόρων.

Μάθετε ὅτι ἄφθονα ἐχούθησαν γαλόνια,
μάθετε ὅτι ἔγινε κι' ὁ Ῥάλλης Κολωνέλας,
μάθετε πῶς μᾶς ἑπλάκωσαν κατὰραμένα χρόνια,
μάθετε πῶς ἀπέριψε κι' ἐμένα ὁ Σεμετέλας,
Αὐτά, Μεγαλειότατε, καλά συλλογισθῆτε,
καὶ ἑστὸ Τατόι τρέξατε εὐθὺς ν' ἀναπαυθῆτε.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος

- Φ.—Θυμάσαι ποῦ σοῦ τάλεγα 'στό περασμένο φύλλο;
'Επεςε, μωρὲ μάττα μου εἰς τὸ Παλάτι ξύλο,
καίκουμπουριαῖς, καὶ βουρδουλιαῖς καὶ γρονθοπατινάδες,
καὶ μερικοὶ ἐδίνανε 'στ' ἀστεῖα καὶ γιγακάδες,
ὥστε μοῦ φαίνεται καὶ σὺ πῶς θῆφαγες μπερντάχι,
ποῦ θὰ σοῦ πέρασε θαρρῶ καὶ βήχας καὶ συνάχι.
- Π.—Τί λές, βρέ βλάκκα; ἔγινε μιὰ τέτοια φασαρία;
γιὰ διηγῆ σου μου λοιπὸν ὅλη τὴν ἱστορίαν.
- Φ.—'Εν πρώτοις παρετάχθησαν δὴ κανονοστοιχίαις,
κατόπιν παρετάχθησαν δὴ πυροβολαρχίαις,
κατόπιν οἱ Εὐέλπιδες με κίτρινα γαλόνια,
κατόπιν 'λίγοι μυστικοὶ κλητῆρες με τρομπόνια,
κατόπιν Μαυροβούνιοι με φοβερά τοπούζια,
κατόπιν δὴ Μανάβηδες πουλούσανε καρπούζια,
τὸ πεζικόν, οἱ σκαπανεῖς, κοντὰ οἱ νοσοκόμοι,
καὶ χωροφύλακες πεζοὶ καὶ ἐριπποὶ ἀκόμη,
'στό τέλος δὲ τὸ ἱππικόν καὶ ἡ καθβαλαρία,
καὶ ἔτσι πιά 'τελείωσε καὶ αὕτῃ ἡ ἱστορία.
- Π.—'Ετσι λοιπὸν 'τελείωσε αὐτὸ τὸ νταραβέρι;
- Φ.—Μωρὲ τί λές;... ἐβάσταξε ἔως 'στό μεσημέρι.
Καὶ ὅταν τοῦ μεσημεριοῦ ὑψώθη ἡ παντιέρα,
τότε σφυρίζε, μάττα, μου 'στ' αὐτὴ μου μία σφαίρα,
καὶ 'κεῖ ποῦ 'λίγο ἐσκυψα γιὰ νὰ μὴ μ' ἐπιτύχη,
μοῦ δίνει ἕνας μιὰ σφαιρικὰ καὶ κάνει ὅτι βήχει.
Τότε ἀρχίζει μπάμ καὶ μπούμ καὶ δὸς του πια τρεχάλα,
τρέχω καὶ ἐγὼ, βρέ Περικλῆ, μὰ πέφτω ἀπ' τὴ σκάλα.
- Π.—Ποῖα σκάλα;
- Φ.—Τοῦ περιβολιοῦ, ποῦ εἶναι 'στὴν Πλατεῖαν.
Μὰ βγαίνει ὁ ἀπόμαχος χωρὶς καμμιὰ αἰτία,
καὶ βρέ, μοῦ λείε ἀτιμε, ἤλθες νὰ κλέψης φράπαις;
καὶ δὸς του καὶ ἄλλαις χαστουκιαῖς καὶ δὸς του καὶ ἄλ-
[λαῖς φάπαις,
καὶ ἀπὸ τὸ ξύλο τὸ πολὺ ἀπάνω 'στό κρανίον
ἐσάστισα καὶ ἐφώναξα αὐτῷ τὸ 'Υπουργεῖον.
Δὲν 'πρόφθασα καλὰ καλὰ νὰ 'πῶ αὕτῃ τὴ λέξι.
ὅταν ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, μοῦ ρίχνωνται πέντ' ἔξη,
καὶ ἀρχίζει ξύλο δεύτερο. καὶ ἀρχίζει ξύλο τρίτο,
ποῦ τάχασα καὶ ἐφώναξα τοῦ Δεληγιάννη ζήτη.
Δὲν 'πρόφθασα καλὰ καλὰ νὰ 'πῶ καὶ αὕτῃ τὴ λέξι,
ὅταν καὶ πάλι Περικλῆ, μοῦ ρίχνονται πέντ' ἔξη,
καὶ με κυλοῦν 'στὰ χόματα καὶ μοῦσχιζαν τὰ ρούχα,
ὥς ποῦ ἐθύμωσα καὶ ἐγὼ καὶ τοὺς φωνάζω γιοῦχα.
- Π.—Βρέ γιὰ τὴ διαδήλωσι δὲν ξέρεις τίποτ' ἄλλο;
- Φ.—'Ακου λοιπὸν ἀπ' τὴν ἀρχὴ με τέμπο νὰ 'στὰ ψάλλω.
Μόλις ἡ 'Α μ φ ι τ ρ ῖ τ η μας ἀπὸ μακρὰ ἐφάνη,
ἀμέσως ὁ Πρωθυπουργὸς διόλου κειρὸ δὲν χάνει,
καὶ 'μπάνει μὲς 'τὴν ἀμάξα καὶ κατεβαίνει κάτω
με ἕνα ὄσο ὑπουργοὺς καὶ με τὸ Σ υ ν δ ῖ κ α τ ο.
'Ο βασιλεὺς ἀπὸ μακρὰ κινεῖσε τὸ μαντήλι,
ἐνῶ 'στους ἄλλους μυστικὰ ὁ Πρόεδρος ὠμίλει

καὶ ὅταν τὸ ἀτμόπλοιο προσήραξε σιμά των,
περὶ σπουδαίων ἄρχισαν νὰ δμιλοῦν πραγματων.
Π.—Καὶ τί νὰ εἶπανε;

Φ.—Κανεὶς καλα δὲν ξέρει,
μὰ λένε πῶς ὁ βασιλεὺς σὰν τοῦδωσε τὸ χέρι
τοῦ εἶπε ἀπὸς δὲν μοῦσκασε ἐντὼ χωρὶς ἐμέναν
καὶ 'ἐκείνος ἀπὸς ξουρίζεσθε, τοῦ εἶπε εἰς τὰ ξένα.
Τέλος ἀπὸς 'τελείωσε καὶ αὐτὸς τὴν καθαροὶ του
καὶ ὁ Διμενάρχης τοῦδωσε εὐθύς τὴν ἀφεί του,
ἡ 'Α μ φ ι τ ρ ῖ τ η κίνησε καὶ 'μπήκε 'στὸν λαὸν
ὁποῦ τὴν περιμένανε με μάττα βουρκαμέναν.
Βγήκε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς ἐξω 'στὴν προκυμαία
καὶ ἐρώτησε τὸν Δήμαρχο τοῦ Πειραιῶς 'εἴ ναι
καὶ ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς πέρνει ἀμέσως φῶς
καὶ γιὰ τοὺς φόρους τοῦ 'μιλεῖ περίπου μία ὥρα.
Καὶ ὁ βασιλεὺς σὰν τᾶκουσε πολὺ τοῦ κακοῦ
καὶ τοῦ πεᾶπῶ δὲν μοῦσκασε; καὶ 'στό φευγὸ τὸ
Μετὰ μικρὸν ὁ βασιλεὺς ἀνέβη 'στὴν 'Αθήνα,
ὁποῦ τὸν ἐπερίμεναν τρουμπέταις καὶ κλαρίν.
'Τώρα θ' ἀρχίσω νὰ 'στὰ πῶ με 'λίγη φαντασία.
ἐν πρώτοις ἡ ὑποδοχὴ ἐγένηκε 'ἐξαισία.
Σημαίαις ἐκυμάτιζαν ἀπάνω 'στὰ μπαλκόνια
καὶ ἀντηχοῦσαν μπάμ καὶ μπούμ 'στους λόρους τῆς

Τέσσερα μαῦρα ἄλογα τραβοῦσαν τὸ ἀμάξι,
καὶ ἔνθεν κάκειθεν ἄπειρος στρατὸς ἐν παρατάξει.
'Ο βασιλεὺς στολὴν λαμπρὰν Στρατάρχου ἐπάρει
καὶ τὰ μπαλκόνια ἐβλεπε καὶ ἐχαμογελοῦσε,
ἐγὼ καὶ ἡ βασίλισσα 'στὰ κάτασπρα ντυμένη
καὶ ὅλοι οἱ διάδοχοι κατενθουσιασμένοι,
μονάχα ὁ Γεώργιος, ποῦ Ναύαρχος σπουδαῖ,
δὲν ἦταν ὁ κακόμοιρος νὰ κάνῃ λίγο χάλι.
Τέλος νὰ μὴ πολυλογῶ ἐπῆγαν 'στό Παλάτι
στάσου λοιπὸν, βρέ Περικλῆ 'στὴν πίστιν σου καμμι
γιατὶ ἐδῶ μοῦ βίξαμε τὸ φοβερὸ τὸ ξύλο
καὶ μέσα εἰς τὰ χόματα μ' ἐκύλισαν σὰν σκίον.

Π.—Εἶμαι πολὺ περιέργος ν' ἀκούσω τί συνέβη.

Φ.—Μόλις λοιπὸν ὁ βασιλεὺς 'στ' 'Ανάκτορα ἀνέβη,
γιοῦχα φωνάζουν ἀπ' ἐδῶ ζήτη ἀπὸ 'κεῖ πέρα,
καὶ μπάμ καὶ μπούμ ἡ κουμπουριὰς βροντοῦσαν

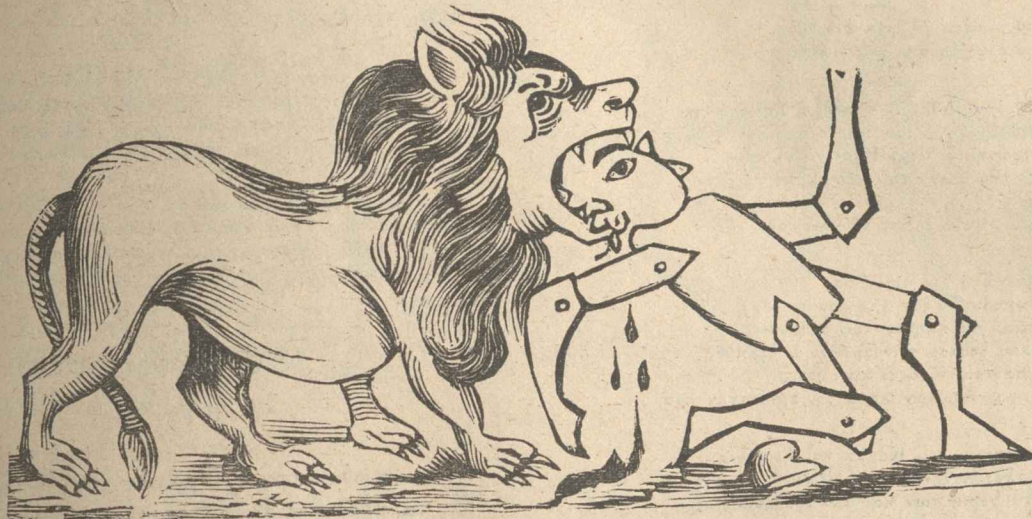
καὶ μέσα 'στὴν ὄχλοβὴ βλέπω τὸν Κοσσανάκο
ἐξω φρενῶν, ξεσκουφωτο, με γάντια καὶ με φράκι.
Μὴ αἶμα, λέω, βρέ παιδιὰ, ἐδῶ εἰς τὸ Παλάτι,
μὰ νάσου μία κοτρονιά μοῦ ἔρχεται 'στὴν πλατάνου.
Λοιπὸν δὲν εἶναι Σύνταγμα καὶ νόμος δὲν ὑπάρχει
μὰ νὰ σου καὶ ἄλλη κοτρονιά τραβοῦνε τοῦ Νομάρχου.
Μωρὲ ἄς πᾶψουν, βρέ παιδιὰ, ἡ κοτρονιαῖς καὶ αἶμα
καὶ τότε πιά ὁ βασιλεὺς ἐβγήκε 'στό μπαλκόνι.

Π.—Τεῖπε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς; τελείωνε συντόμως.

Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ βρέ Περικλῆ, με εἶχε τέτοιος τρόπος
ποῦ δὲν 'κατάλαθα καλὰ... ὅπως ἀπάνω κατῶ
θαρρῶ καὶ αὐτὸς πῶς 'μίλῃσε διὰ τὸ Σ υ ν δ ῖ κ α τ ο.
Εἶπε καὶ γιὰ τὴν πυρκαγιά ποῦγινε 'στό Παλάτι
καὶ ἐρρηξε εἰς τὴ σκεπὴ ἕνα θλιμμένο μάτι.
Εἶπε πῶς ἔχει ὅλους μας καὶ πάλι 'στὴν καρδιά
καὶ 'ἐτραβηθήκαμε καὶ ἐμεῖς καὶ ἐκείνος 'στὴ δουλειά.
Π.—Καὶ ἂν 'ὅλ' αὐτὰ τί ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποβῇ;

Φ.—Φρονῶ πῶς ἡ Κυβέρνησις καθόλου δὲν θὰ πέρσῃ.

Π.—Τότε λοιπὸν καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι θὰ πέρσῃ ξύλο,
καὶ πῆγαινε 'στό διόλο, προτοῦ ἐγὼ σὲ στείλω.

'Ιδου καὶ ἕνα διάλογο
με Τζέντλεμαν καὶ ἄλογο.

Τζ.—Σὲ θέλω τὴ φορὰ αὕτῃ μὴ μ' ἐντροπιάσῃς πάλι,
καὶ καρπιά σου φωνάζουν καὶ ἄλλες καὶ γάλλοι!
Ξέρεις, γυναικί μου 'Ελεῖ, ἂν μείνης πάλι 'πίσω,
δὲν εἶναι διόλου δύσκολο καὶ νὰ αυτοκτονήσω!
Πὰ τοὺς Ρωμηούς τὰ εἶπαμε ἕνα λεπτὸ δὲν δίνω,
ὅμως εἰ εἶναι τί θὰ 'ποῦν, ἂν τελευταῖος μείνω;
Ελ.—Μὰ δὲν μὴ λές, ἀφεντικό, σὰν τί καταλαβαίνει
εἰς καὶς τέτοιαν ἐποχὴ ἔτσι νὰ με πεθαίνῃς;
Δὲν εἶς 'ὅ ποῦ μοῦλέγες, νομίζω, τῆς προάλας
πῶς ἀπὸ τέτοιαις οἱ Ρωμηοὶ δὲν νοιώθουνε καββάλας,
καὶ ἂν θὰ κατέβουν αὐριο 'στό Φάληρο καμπόσοι
ἡ κοροῖδα, mon ami, θὰ πάρῃ καὶ θὰ δώσῃ;
Πατὴ αὐτὸ τὸ πρόστιχο καθὼς τὸ λές, ἄσκει
τί εἰμ ἐγὼ καὶ τ' εἶσαι σὺ πολὺ καλὰ τὸ ξέρει,
καὶ νοιώθει ἀπ' τὴ φάτσα μου καὶ ἀπ' τὴ 'δική σου φάτσα
πῶς καταγόμεθα καὶ οἱ δὴ ἀπὸ σπουδαία ράτσα,
πῶς εἰμαστε φιλέλληδες 'Εγγλέζοι, Ρῶσσοι, Γάλλοι.
Μὰ πῶς δὲν εἰμαστε ρωμηοὶ κανεὶς δὲν ἀμφισβallest.
'Η γλώσσα σου, τὰ δόντια μου, τὸ τ ζ ὁ κ ε ὕ ἀκόμα
φωναῖον ὅτι τρέχουμε, mon cher, σὲ ξένο χῶμα.

Τζ.—Parol d'honneur, mon 'Ελεῖ, δὲν με καταλαμβάνεις,
καὶ ἂν δὲν με νοιώθῃς βέβαια ἐπίτηδες τὸ κάνεις,
εἰς τὴν 'Ελλάδα, mon cheri, ἂν εἶχες ἕνα μάτι
ἀπὸ τὸν πρόστιχο λαὸ καὶ ἔως 'στό Παλάτι,
δὲν εἶνε διόλου δύσκολο, mon Compagnon, νὰ κρίνῃς
πῶς δὲν ἀφήσαμε ἐδῶ οὔτ' ἕνα ῥωμηοσύνη.
Καὶ ἀπὸ εἰς τὸ τραπέζι μας φραντζέζικα 'μιλοῦμε,
καὶ ἀπὸ μὲ τῆς γυναῖκες μας αὐστριακὰ συζοῦμε,
καὶ τὰ παιδιὰ μας, ἀγγλικά ἀκούνε νύκτα 'μέρα
καὶ μερικὰ δὲν ξέρουνε ποῖον ἔχουνε πατέρα,
καὶ ἀπὸ Κινέζους πέρνουμε δασκάλους καὶ δασκάλας,
καὶ ἀπὸ μεζέζικα παίζουνε καὶ μπακαρὰ 'στὴς σάλας.
Καὶ ἀπὸ πατιδες de plaisir γίνεται κάθε ὥρα
καὶ ἡ κυρία δέχονται ἀπ' ὅποιον τύχη δώρα,
καὶ ὅλοι κ ρ ὁ κ ε τ παίζουνε καὶ ὅλοι κατὶ πιάλουν,
τάχα τὰ ἱπποδρόμια ἐντύπωσι σοῦ κάνουν;
Comme il est bête, mon 'Ελεῖ, νὰ μὴν καταλαβαίνῃ
πῶς ἀπὸ τὸ ρωμαῖκο τίποτε πιά δὲν μένει.

Ελ.—C'est très bien dit ἀφεντικό, μὰ θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς
γιατὶ μοῦ εἶπες 'στὴν ἀρχὴ πῶς θὲ ν' αυτοκτονήσῃς,
ἂν τύχῃ τούτῃ τῇ φορὰ καὶ πάλι δὲν κερδίσω;
Τζ.—Πολλὰ ζητᾷς, ὅμως καὶ αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω.
Μάθε λοιπὸν πῶς ἔχασα προχθὲς ἐννιά πατιδες
καὶ ἔχω σὲ 'σένα μοναχὰ ὄλαις μου τῆς ἐλπίδες.
Ελ.—Μὰ 'στὴς χασούραις σου αὐταῖς τί ἔχω 'γὼ νὰ κάμω!
'Εξήγησέ μου πῶς 'μπορῶ, mon Dieu, νὰ σὲ συνδράμω,
Τζ.—Oh sapristi νὰ ἦσαι βέτε, νὰ μὴν 'μπορεῖς νὰ νοιώσῃς
πῶς αὐριο 'στό πόδι σου θὰ ἦναι νὰ με σώσῃς.
Μάθε λοιπὸν πῶς ἔχασα προχθὲς 'στὴ Λέσχη πάλι
τὰ γάντια, τὸ ρολοῖ μου, καὶ ἕνα ματογράλι,
καὶ ὅταν ἄλλο τίποτα δὲν εἶχα γιὰ νὰ χάσω,
τότε καὶ σένα ἐπίασα. mon cher ami 'στὸν ἄ σ σ σ ο ι
Ελ.—Λοιπὸν;
Τζ.—Λοιπὸν μὴ μοῦ ζητᾷς καὶ ἄλλας ἐξηγήσεις,
καὶ ἔχε 'στό νοῦ σου μοναχὰ πῶς πρέπει νὰ κερδίσῃς!
Ξέρε πῶς 'στοιχημάτισα ὅλα μου τὰ χαμένα
καὶ ἂν μείνης 'πίσω, quel malheur 'σὲ 'σένα καὶ 'σὲ 'μένα!
Ελ.—Πές μου λοιπὸν, ἀφεντικό, πές μου τὸ νέτα σκέτα
ἡ κούρσας μας πῶς μοιάζουνε τῆς ἱπποδρομίας
Τζ.—Eh bien, δὲν τὸ κατάλαβες πῶς τῆς ἱπποδρομίας
ἐμεῖς τῆς φέρουμε ἐδῶ γιὰ χρηματολογίας,
πῶς τὸ χρηματιστήριον, τὴ Λέσχη, τὸ μεζέζικον,
τῆς μετοχῆς, τὸν μπακαρὰ καὶ τὸ μεσιτηλίκον,
τὸ παίξιμο εἰς τὴ ν ο κ τ α, τὸ σούφρωμα με τρόπο,
ὅλα ἐμεῖς τὰ 'φέραμε 'σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο;
Καὶ αὐτὸς ὁ πρόστιχος λαὸς ὅσο καὶ ἂν κοροῖδεύῃ,
μάθε, γυναικί μου 'Ελεῖ, ὅτι γιὰ μᾶς δουλεύει!

Ελ.—Λοιπὸν;
Τζ.—Αὐτὰ σου τὸ λοιπὸν σοῦ εἶπα νὰ τ' ἀφήσῃς,
καὶ ἔχε τὸ νοῦ σου πάντοτε πῶς πρέπει νὰ κερδίσῃς.

Ελ.—Et si je perds;
Τζ.—Et si tu perds, τί νὰ τὰ λέμε πάλι;
εὐθύς un coup de pistolet θὰ μούρῃ 'στό κεφάλι.

Και λεπτομέρειαι τῆς τελετῆς προσδοκωμένης τε καὶ ποθητῆς.

Ἐν πρώτοις ἦτο, κύριοι, ἡ ὥρα ἐνδεκάτη,
ὅταν ὁ φίλος βασιλεὺς ἀνέβη 'ςτὸ Παλάτι.

Εἰς τὸν σταλμὸν τῶν Ἀθηναίων ἐμπρὸς ὁ Σηλυθριώτης
μὲ ὄλους τοὺς συμβούλους του παρέστη ἐν τοῖς πρώτοις,
καὶ ἄρχισε προσφώνησιν 'στὸν Βασιλῆα νὰ κἀνῃ...
ἀλλ' ἔξαφνα εἰς τὴν φορὰν τοῦ λόγου του τὰ χάνει
καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ ἡλθε νὰ πηδήσῃ,
καὶ ὁ βασιλεὺς βιαστικὸς τοῦπε νὰ σιωπήσῃ.

Ἐνῶ ἀνίρρητο σιγὰ ἡ ὅλη συνοδεία,
βαστάζων καὶ λωποδυτῶν μεγάλη κουστωδιά,
διαφυγοῦσα μυστικὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων,
'ς τοῦ Κοσσονάκου ἔφθασε τὴν ἀμαξίαν μὲ τρόπον,
καὶ κατὰ ἐπιθυρίαν εἰς τὸ δεξιὸν αὐτοῦ,
καὶ εὐθὺς τὸ ζήτω ἄρχισαν κατὰ τὴν προσταγὴν του.

Ὁ ἀρχιφύλαξ φυλακῶν τοῦ Κόκλου καὶ Τριγγέτα
βαδίζων ἐπὶ κεφαλῇ πενήντα καταδίκων
κρατοῦντων εἰς τὰ χεῖρα των καὶ ἀπὸ μιᾶ ρουκέτα,
γενναίως ἐξεπλήρωσε τὸ ὑψηλὸν καθῆκον.
Μητσίνας ἦτο μετ' αὐτῶν καὶ Γεωργακαράκος
καὶ Γζάννης Ἀρειμάνιος καὶ Κίτσος Κουμπάρκος.

Σλάβοι καὶ Μαυροβούνιοι καὶ Βούλγαροι παρέκει,
κρατοῦντες εἰς τὴν κάπαν των κρυμμένο τὸ νουφέκι,
μὲ τὸσαν ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ φωνὰς ποικίλας
τ ζί β ζ ο καὶ τ ζί β ζ ο φωνάζαν ὁ τσῦριος Μπασίλας.

Ἐκεῖ ὑπὸ φύλλωμα τῶν θαλλερῶν φοινίκων,
ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς, 'στὸν Θεοδωρὴν ἀνέκων,
συνήθρισε περὶ αὐτὸν ὀλίγους Πανσανίας
καὶ γ ζ ο ὕ χ α ἀνεκραύγαζε καὶ αὐτὸς μετὰ μανίας
'Αλλὰ σὰν εἶδε ἄδικα πῶς τὴν φωνὴν του χάνει,
μὲν ὅλη τὴν παρέα του τραβᾷ 'ςτὸ Δεληγιάννη.

Ὁ Δεληγιάννης 'κρύφτηκε εἰς τὴν τραπεζαρίαν,
γιατὶ πολὺ φοβήθηκε αὐτὴ τὴ φασαρίαν.
'Αλλ' ἐπὶ τέλους 'ςτὰς φωνὰς τοῦ πλῆθους του ἐνδώσας,
ἐβγήκε 'ςτὸ μπαλκόνι του καὶ εἶπ' ε ὕ χ α ρ ι σ τ ῶ σ ας.

Δεδίδης ὁ Νομαρχικὸς ἐμπρὸς τῶν Ἀνακτόρων
Κάτω οἱ φ ὀ ρ ο ι καὶ αὐτὸς φωνάζων κατὰ κόρον,
εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ μάγουλο ἐδέχθη μία φάπα
ἀπὸνα Μαυροβούνιον, ὅπου φορούσε κάππα,
καὶ ὠργισμένος πάραυτα διέσχισε τὰ πλῆθη
καὶ ἐπῆγε 'στὸν Κοντόσταυλον καὶ διεμαρτυρήθη.

Μέσ' 'ςτῆς διαδηλώσεως τὴν τόση φασαρία
ἀπέβαλε μιὰ ἐγκυος, μανθάνομεν, κυρία.

Τὸ πλῆθος ὀπισθοχωροῦν 'ςτῆς πιστολιάς τὸν κτύπον,
ὥθουν τε καὶ ὠθοῦμενον εἰσῆλθεν εἰς τὸν Κῆπον·
ἀλλ' ὁ σκοπὸς τὴν λόγχην του προτείνων ἀπεφάνθη·
«Πολλῖται φιλελεύθεροι, μὴ θίγετε τὰ ἄνθη».

Τώρα παντοῦ συζητήσεις ἀκούεται καινούργια,
ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔρριξε ἐκεῖνα νὰ κουμπούρια.
Καμπόσοι λὲν πῶς τᾶρριξε ὁ κύριος Μπουκλάκος,
καὶ ἄλλοι ὁ Διευθυντὴς καὶ φίλος Κοσσονάκος,
καμπόσοι τὸν Δεμάθα λὲν καὶ ἄλλοι τὸν Καζάκη,
καὶ ἄλλοι ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς τᾶρριξε γιὰ χάξι.

Πολὺ κατενθουσίασε καὶ ἡ ἐμᾶς ἡ παρουσία
τοῦ προσφίλους μας ἀνακτος 'στὴν θυραν τοῦ ἐξώστου,
ἀλλ' ἐπειδὴ βιαζότανε νὰ πᾶ 'στὴν Ἐκκλησίαν,
ταχέως μᾶς ἐστέρησε τῆς ὑψηλότητος του.

Καὶ ὁ Λομβάρδος 'πρόβαλε μέσα 'ςτὸ τόσο ζήτω
καὶ ὁ κόσμος τοῦ ἐφώναξε «Κάτω αὐτὸ τὸ μῦτο».
Καὶ ἐκεῖνος τὸ μαντήλι του ἀπὸ τὴν τσέπη βγάζει,
καὶ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα τὴ μύτη του τινάζει.

Δρὸ κοτροναῖς ἐπλήγωσαν τὸν κύριο Νομαρχῆ,
καὶ αὐτὸς ἐρώτησε, «Γιατρὸς κανένας δὲν ὑπάρχει;»
'Αμέσως τὸν παρέλαβον γιὰ τὸ Νοσοκομεῖον,
πλὴν κατὰ λάθος 'βρέθηκε εἰς τὸ Φρενοκομεῖον.

Αὐτὰ τὰ νέα γράφουνε μὲ σχόλια ποικίλα
τὰ τόσα ἀνθυπουργικά καὶ ὑπουργικά μας φύλλα.
'Αλλὰ, φρονούμεν, ὅλ' αὐτὰ πῶς εἶναι κολοκύθα
καὶ μοναχὰ 'στὸν Φασσαλῆ θὰ 'βρῇτε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Τρικούπης ὁμιλῶν

ἐν τῷ μέσῳ τῶν τρελλῶν.

Καὶ ὁ πρωθυπουργὸς ἐσχάτως ἦτο 'στὸ Φρενοκομεῖον...
Εἰς τὰ πρωινὰ μας φύλλα εἶχε φαίνεται, διαβάσει
πῶς εἰς τῶν τρελλῶν τὴ ῥάχην πέφτει βουρδουλὰς ν τ ε ν τ
καὶ ἔσπευσε τὸ πρᾶγμα μόνος νὰ ἰδῇ καὶ ἐξετάσῃ.
Καὶ ὅταν τῶν τρελλῶν τὸ χῶμα μὲ κατάνυξιν ἐπάτει,
τὴν μικρὰν Ἐ φ η μ ε ρ ῖ δ α εἰς τὰς χεῖράς του ἐκράτει.

Μόλις οἱ τρελλοὶ τὸν εἶδαν τόσο σοβαρὸ νὰ 'μπαίνει,
ἐσηκώθησαν δλόρθοι καὶ ἐμπήκαν 'στὴν ἀράδα,
μόνον δρῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους σὲ μιὰ κάμαρα κλεισμένη,
τὸν πρωθυπουργὸν κυτοῦσαν ἀπὸ μιὰ χαρμαμάδα.
Καὶ ἄρχισαν εὐθὺς σημεία μὲ τὰ δάκτυλα νὰ κἀνουν,
ὡς νὰ ἤθελαν βεβαίως σοβαρόν τι νὰ σημάνουν.

Ὁ Πρωθυπουργὸς μας τότε τοὺς ἠρώτησε τί τρέχει
καὶ τοὺς ἔδειχνε συγχρόνως τὴν μικρὰν Ἐ φ η μ ε ρ ῖ δ α,
ὁ καθένας νὰ τοῦ εἶπῃ τὰ παράπονα ποῦ ἔχει,
ὅπως λάβῃ καὶ ἐκεῖνος τὴν προσήκουσαν φροντίδα.
Ὅμως τὴν Ἐ φ η μ ε ρ ῖ δ α ἑνὰς παλαβὸς ἀρπάζει
καὶ ἕναν κόκορα μεγάλο 'στὴ στιγμὴ κατασκευάζει.

Καὶ ἄρχισαν εὐθὺς οἱ ἄλλοι «Κουκουρίκου, κουκουρίκου»,
μὰ ὁ Πρόεδρος καθόλου δὲν εἰμπόρεσε νὰ νοιώσῃ
πῶς ἦσαν αἱ ἐλλείψεις τοῦ τρελλοῦ ἐκείνου οἴκου
καὶ περιωρίσθη μόνον τὴν χαρὰν του νὰ δηλώσῃ!
Καὶ ἀνεχώρησεν ἀφήσας εἰς τὸν Μῆλα τὴν φροντίδα,
ἐνῶ οἱ τρελλοὶ τοῦ γένεον ἀπὸ τὴν χαρμαμάδα.

Καὶ ὁ Δαλέκος ἔγινε τῆς Νομικῆς διδάκτωρ,
καὶ ἔστω καὶ αὐτὸ πρὸς γνῶσιν σας, Δημόσιε εἰσπράκτωρ.

Τοῦ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ τὰ κρασιὰ δὲν ἔχουν πλέον ταῖρι
καὶ βέβαια τὰ προτιμὰ ὅποιος νὰ πίνῃ ξέρει.
Τὰ μαῦρα του εἶναι γλυκὰ σὰν τῆς μελαγχροινούλαις
καὶ τ' ἄσπρα του μοσχοβολοῦν σὰν πεταγαῖς ξανθούλαις.
καὶ τέλος πάντων, κύριοι, δὲν γίνεταί τραπέζι,
χωρὶς καὶ μιὰ μπουκάλα τοῦ τῷ ρόλῳ τῆς νὰ παίξῃ.

Ὅποιος ἐπισκεπτήρια θέλει κομπὰ νὰ στείλῃ
'στους δύο ἀδελφούς ΠΕΡΡΗ εὐθὺς αὖς παραγγέλλῃ.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖο —μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαντείων —μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων» —νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, —παταζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γατιούρια.